

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΦΥΛ. ΙΗ΄.

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

Ἡ πόλις ἦν κατοικοῦμεν, ἄλλοτε ἐφάμιλλοσ τῆς Ρώμης καὶ κατὰ τὸ ἐμπόριον ὑπερβαίνουσα τὴν Τύρον, ἐκτίσθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον ἀφίξιν τοῦ τῷ 332 Π.Χ. Διανοεῖτο ὁ Ἀλέξανδρος νὰ καταστήσῃ αὐτὴν πρωτεύουσαν τοῦ εὐρυτάτου Κράτους τοῦ ἐπειδὴ δὲ διήνοιξεν ὁ ρηθεὶς εἰς τὸ ἐμπόριον τὴν ὁδὸν τῆς Ἀνατολῆς, ἢ Ἀλεξάνδρεια, χάρις τῇ θέσει τῆς καὶ τοῖς πολιτικοῖς γεγενομένοις, ἀνῆλθεν εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς διασημότητος. Κατέστη ἡ ἔδρα τῶν Πτολεμαίων, τὸ κέντρον τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων καὶ τὸ σημεῖον τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου. Τῷ ἔτει 30 Π.Χ. ἠκώθη αὐτὴ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, ὑπ' οὓς ἐξηκολούθησε θάλλουσα. Τῷ ἔτει 640 Μ.Χ. κατεκτίθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ὀδηγουμένων ὑπὸ τοῦ Ὁμάρ, τῷ δὲ 949 ἐκυρίευσαν αὐτὴν οἱ Φατιμισταὶ Καλίφαι.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἄλωσιν αὐτῆς, ἡ Ἀλεξάνδρεια ἤρξατο ὀπισθοδρομοῦσα. Οἱ Καλίφαι ἔκτισαν τὸ νέον Κάϊρον, ὅπερ ἐγένετο ἡ νέα πρωτεύουσα, καὶ οὕτως ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐξέπεσε πλειότερον. Οὐχ ἦττον ὅμως τὸ ἐμπόριον ἔθαλλεν εἰσέτι ἐν αὐτῇ· ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις τῆς θαλασσίας ὁδοῦ τῆς εἰς Ἰν-

δίας ἀγούσης διὰ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἐπήνεγκε μεγίστην ζημίαν εἰς τὸ διαμετακομιστικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐμπόριον.

Ἡ νέα πόλις, κληθεῖσα Σκενδερία ὑπὸ τῶν Ἀράβων, εἶναι νῦν ἡ δευτερεύουσα τῆς Αἰγύπτου πόλις καὶ ὁ μόνος λιμὴν αὐτῆς ὁ ἔχων ἀξίαν. Ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς, ἐποίησε τὴν Ἀλεξάνδρειαν ναύσταθμον.

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλλύνθη ὑπὸ τῶν Πτολεμαίων διὰ ἐξαίσιων ἔργων τῆς τέχνης, συλλεγέντων ἐκ διαφόρων τῆς Αἰγύπτου πόλεων. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε προσέτι καὶ ὁ τάφος τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς. Ἐκ τῶν ἀρχαίων ὅμως πολλῶν ἐν αὐτῇ μνημείων, ὀλίγιστα σήμερον διασώζονται. Οἱ δύο ὀβελίσκοι, οἵτινες ὑπῆρχον παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ Ραυλίου ἐδόθησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εἰς δύο ξένα κράτη, ἡ δὲ στήλη τοῦ Πομπηίου, ζυγίζουσα 276 τόνους, μένει μονῆρης καὶ ὑπερήφανος, ὡς ὁ μόνος ἐπιζήσας ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἀλεξάνδρου μάρτυς τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ μέγας ναὸς τοῦ Σεράπιδος, θαυμάσιον ἔργον τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐποχῆς, κατεστράφη ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου. Ἡ ἔχουσα μῆκος 30 σταδίων κυρία ὁδὸς τῆς ἀρχαίας Ἀλεξανδρείας δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἡ νῆσος τοῦ Φάρου ὑπάρχει εἰσέτι, ἀλλ' οὐχ

και ὁ ἐπ' αὐτῆς φανὸς, ὕψους 400 ποδῶν. Ἡ νῆτος αὕτη ἦν οὗτο μετὰ τῆς ξηρᾶς διὰ λαίμου κληθέντος ἐπτασταδίου.

Τὰ ἀνάκτορα τῶν Ητολεμίων, τὸ μουσεῖον καὶ οἱ ποικίλοι ναοί, οὐδὲν ἐγκατέλειπον ἴχνος. Ὁσαύτως οὐδὲν ὑπάρχει ἴχνος τοῦ μικροτέρου λιμένος, οὐτινος ἢ εἰσοδος ἐκλείετο.

Τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου διενέμετο δι' ὕδραγωγείων εἰς τὰς οἰκίας. Ὑπῆρχον δὲ καὶ φρέατα ἐν οἷς ἐτάμιεύετο τὸ ὕδωρ. Πλείστα τούτων σώζονται εἰσέτι ἐν καλῇ καταστάσει. Ἐπὶ Γαλλικῆς κατοχῆς ἐσώζοντο 100 καὶ ἐπέκεινα. Εἶναι ταῦτα δωμάτια θολωτά, ὑποστριζόμενα ὑπὸ στηλῶν.

Τὸ ὑλικὸν τῆς ἀρχαίας Ἀλεξανδρείας ἐχρησίμευσε κατὰ μέγα μέρος εἰς ἀνέγερσιν τῆς νέας πόλεως, ἢ ἠγείραν οἱ Ἀραβες ἐπὶ τοῦ τεχνητοῦ ἰσθμοῦ τοῦ συγκοινωνούντος μετὰ τοῦ ἀρχαίου Φίρου. Ἡ ὄψις τῆς νέας Ἀλεξανδρείας δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐξαισιωτέρων, καὶ τοὶ δὲ πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ τεμένη, οὐδὲν εἶναι μεγάλης σπουδαιότητος. Ἐκ τῶν νέων δημοσίων κτιρίων ἀξία σημειώσεως εἶναι τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀντιβασιλέως, ὁ ναύσταθμος, τὸ τέλωνσιον καὶ τὰ φρούρια. Αἱ ὁδοὶ μέχρι τινὸς ἦσαν ἀνυπόφοροι. Σήμερον ὅμως κατὰ μέγα μέρος εἶναι πλακόστρωτοι; ἀλλ' ἐναπολείπεται ἡ στρώσις καὶ ἄλλων πολλῶν ὁδῶν, ὅπως ἡ πόλις ἀπαλλαγῇ τοῦ τε κονισάλου κατὰ τὸ θέρος καὶ τοῦ βορβόρου κατὰ τὸν χειμῶνα.

Ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς συνέστηεν ἐπιτροπὴν συγκαιμένην ἐκ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τοῦ Κράτους καὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν προξένων, ὅπως ἐπιτηρήσῃ αὕτη εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς πόλεως. Τῇ ἐπιτροπῇ ταύτῃ δρεῖλεται ἡ μετάθεσις τῶν κοιμητηρίων ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως.

Ὅτε οἱ Γάλλοι κατέλαβον τὴν Ἀλεξανδρείαν

(1798) ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀνήρχετο εἰς ὀλίγας μόνον χιλιάδας. Σήμερον ἀνέρχεται εἰς 220,000 κατοίκους.

Καί τοι ἡ Ἀλεξανδρεία δὲν εἶναι ἔδρα τῆς Κυβερνήσεως, οὐχ ἦττον πρωτεύει ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐμπορικὴ πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, ἐνῶ τὸ Κάιρον εἶναι πολιτικὴ. Ἦτο δὲ αὕτη ὁ κύριος ἢ μᾶλλον ὁ μόνος τῆς Αἰγύπτου λιμὴν, καθόσον ἡ Δαμιᾶτη καὶ ἡ Ρωσσέτη οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ μέρη εἰς ἃ κομίζονται διὰ τοῦ Νείλου τὰ προϊόντα. Ἐσχάτως ὅμως προσετέθη διὰ τῆς τομῆς τοῦ Σουέζ καὶ τὸ Πόρτ Σαῖτ.

Ἡ διώρυξ Μαχμουτιέ, περικτωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ τῷ 1819, συνενούται μετὰ τοῦ Νείλου ἐν Ἄτρε, ἧτοι 40 μίλια μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρείας. Διὰ τῆς διώρυγος ταύτης διεξήγετο τὸ μεταξὺ Καίρου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐμπόριον πρὸ τῆς στρώσεως τῶν σιδηροδρόμων. Εἶναι δὲ ἡ ἀπόστασις αὕτη περὶ τὰ 100 μίλια.

ἩΥΡ, ΑΝΘΡΑΞ ΚΑΙ ΠΑΙΟΣ.

Οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς γῆς ἄλλο πῦρ δὲν ἐγίνωσκιν ἢ τὸ τοῦ ἡλίου. Ἐν αὐτῷ ἐθερμίνοντο κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ψύχους καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐφωτίζοντο. Ἀργότερον ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία παριστᾷ ἡμῖν τὸν Προμηθεῖα κλέπτοντα μίαν ἡλιακὴν ἀκτῖνα. Οὕτω τὸ πῦρ κομισθὲν εἰς τὴν γῆν, διετηρήθη ὡς ἱερὸν τι ὑπὸ ἱερατικῶν ταγμάτων.

Σήμερον, χάρις τῇ προόδῳ τῆς ἐπιστήμης, ἔχομεν μυριάδας μέσων πρὸς ἀπόκτησιν πυρός. Τὸ πῦρ ὑπάρχει πανταχοῦ. Καὶ ὅμως τὸ πῦρ τοῦτο δι' οὐ θερμαινόμεθα, μαγειρεύομεν τὰ φαγητά μας καὶ κινούμεν τὰς ὁδὰς τῶν σιδηροδρόμων μας, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ πῦρ τοῦ ἡλίου. Ὅσον δὲ πῦρ, ὅσον φῶς καὶ ἀν-

ποκτήσωμεν, οὐδέποτε θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἔχομεν ἄλλο ἢ φῶς καὶ πῦρ δάνεια ἐκ τοῦ κεντρικοῦ ἄστρου τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος. Καὶ ἰδοὺ ὁ μῦθος τοῦ Προμηθεῖως οὐχὶ μῦθος, ἀλλὰ γεγονός, ὅπερ ἀμέσως ἀποδεικνύομεν.

Τί ἐστὶ πῦρ; Ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτοῦ ἀνάλυσις, ἐπιβεβαιούσα τὴν κοινὴν γνώμην, μᾶς ἀπαντᾷ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ συνένωσις τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ φαινομένῳ. Ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς δύνανται ἀξιολόγη νὰ ὑπάρξωσι κεχωρισμένα, ἀλλὰ τότε δὲν ἔχομεν πῦρ. Τὸ ὕδωρ ὅταν βράζῃ εἶναι θερμότερον, ἀλλὰ δὲν φέγγει· ὁ φωσφορισμὸς τῆς θαλάσσης παράγει φῶς, ἀλλὰ φῶς μὴ καίον. Ἡῦρ λοιπὸν εἶναι ἀμφοτέρων ἢ ἔνωσις, τῆς τε θερμότητος καὶ τοῦ φωτός.

Τὸ πῦρ τοῦτο μὲ τὰ δύο συστατικά του δὲν δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν ἄλλως ἢ διὰ χημικῶν ἢ μηχανικῶν ἐργασιῶν. Πολλάκις πράττομεν τοῦτο διὰ τῆς προστριβῆς ξυλοπυρίδος. Τρίβομεν αὐτὴν ἐπὶ σώματος σκληροῦ ἢ τριβῆ αὕτη παράγει θερμότητα ἰκανὴν ν' αναφλέξῃ τὸν φῶσφορον, εἶτα δὲ τὸ θεῖον, ἅπερ ἡ κεφαλὴ τῆς ξυλοπυρίδος περιέχει. Ἡ παραγομένη θερμότης ἀνάπτει τὸν κορμόν. Μηχανικὴ πράξις εἶναι ἡ τριβῆ, χημικὴ δὲ πράξις ἡ καύσις.

Ἀλλὰ τί εἶναι καύσις; Τί συμβαίνει ὅταν ἡ ξυλοπυρὶ καίεται; Τὸ ξύλον δι' οὐ κατεσκευάσθη αὕτη, ὡς πᾶν ἕτερον ξύλον, περιέχει δύο σώματα κατ' ἐξοχὴν εὐρλεκτα, τὸν ἀνθρακα καὶ τὸ ὑδρογόνον. Ὅτε τὸ ξύλον καίεται, τὸ ὑδρογόνον ὅπερ περιέχει, ἐνούμενον μετὰ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαιρας, σχηματίζει ἀτμούς· ὁ ἀνθραξ δὲ ἐνούμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ ὀξυγόνου, μεταμορφοῦται εἰς ἀέριον καλούμενον ἀνθρακικὸν ὀξύ. Οἱ ἀτμοὶ καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ γίνονται εἰς ἓν ἀτμοσφαῖραν, τὸ δὲ ξύλον ἀνάπτει. Καῦ-

σις λοιπὸν εἶναι ἡ συνένωσις τοῦ ὀξυγόνου μετὰ τοῦ ἀνθρακος, ἢ τοῦ ὑδρογόνου ἢ ἄλλου ὁμοειδοῦς σώματος, ὅλον τοῦ θεῖου καὶ τοῦ φωσφόρου ἢ δὲ πείρα ἀποδεικνύει ὅτι ὁ σάκις ἢ ἔνωσις αὕτη γίνεται ταχέως, συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τε φωτός καὶ θερμότητος, ἧτοι παράγει τὸ πῦρ.

Τὸ πῦρ εἶπομεν ὅτι παράγεται καὶ διὰ μηχανικῆς ἐργασίας. Αὕτη μάλιστα ἦτο ἡ ἀρχικὴ μέθοδος τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ πυρός εἰς τὴν γῆν. Τρίβοντες δύο τεμάχια ξύλων πρὸς ἀλλήλα, κατορθοῦμεν ν' ἀναπλέξωμεν αὐτά. Ὑπομιμνήσκομεν δὲ τοῖς ἀναγνώσταις μας καὶ τὰ ἔτι ἐν χρήσει εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος; πυρφόρα ὄργανα, τὸν πυριτόλιθον καὶ τὸν χάλυθα.

Ἄρα ἡ τριβῆ καὶ ἡ κίνησις δύνανται νὰ χορηγήσωσιν ἡμῖν πῦρ. Ἄς σταθῇ αἴφνης δλκὴ σιδηροδρόμου συρομένη μετὰ πολλῆς δυνάμεως καὶ θὰ ἴδωμεν πάριυτα τοὺς τροχοὺς τῆς ἐκπέμποντας σπινθήρας πυρός. Ἄς προσβάλλῃ τις μέγα τεμάχιον σιδήρου διὰ σφαιρας τηλεβόλου, καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι ἡ πλάξ αὕτη θὰ ἐκπέμψῃ ἀστραπὴν, ἢ δὲ σφαῖρα θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν χιλιοστὸν βαθμὸν τῆς θερμότητος. Ἡ δύναμις ἢ ὠθοῦσα τὴν σφαῖραν δὲν κατεστράφη αὕτη πρῶτον ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν μορφήν κινήσεως, νῦν ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τὴν μορφήν θερμότητος. Συνέβη ἀπλῆ μεταμόρφωσις.

Καί τοι δὲ δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν πῦρ διὰ μηχανικῶν ἐργασιῶν, ἧτοι διὰ τῆς κινήσεως, δὲν συμφέρει ἡμῖν νὰ παράγωμεν αὐτὸ αὕτως. Ἀπεναντίας συμφερότερον εἶναι διὰ τοῦ πυρός νὰ παράγωμεν τὴν κίνησιν. Γινώσκετε πόση μηχανικὴ ἐργασία ἀπαιτεῖται ὅπως ἀποκτήσωμεν κοστικότητα θερμότητος ἴσην μὲ τὴν παραγομένην ὑπ' ἐνὸς χιλιογράμμου γαιανθράκων; Ἀπαιτεῖται ἐργασία ἴση μὲ τὴν ἀναγκαίουσαν ὅπως ὑψωθῇ βῆρος 100 χιλιογράμμων εἰς ὕψος 33 χιλιομέτρων! Ἐκ

τούτου δύναται πᾶς τις νὰ κατανοήσῃ οἷα μηχανικὴ ἐργασία θὰ ἀπαιτῆτο πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀναγκαίου εἰς τὴν βιομηχανίαν ἀνθρακός. Ὑπελογίσθη ὅτι ὁ ἐξαγόμενος κατ' ἔτος γαιάνθραξ ἐκ μόγων τῶν ὠρυγείων τῆς Ἀγγλίας, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐργασίαν ἣν θὰ ἐποιοῦν 108 ἑκατομμύρια ἱππων ἡμέραν τε καὶ νύκτα ἐργαζομένων καθ' ἅπαν τὸ δωδεκάμηνον τοῦ ἔτους διάστημα.

Νῦν ὁμῶς, ὅτε γινώσκουμεν πῶς παράγεται τὸ πῦρ, ἀς ἐξετάσωμεν ὀλίγον καὶ τὰ φυσικὰ του στοιχεῖα.

Ὅταν καίωμεν ξύλα ἢ γαιάνθρακας, ἀέριον πρὸς φωτισμὸν ἢ πετρέλαιον, ἢ θερμότης καὶ τὸ φῶς συνυπάρχουσιν εἰς τὴν φλόγα. Ἡ φλόξ αὕτη εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ πυρός; Οὐχί; διότι τὸ κῶκ καίει χωρὶς ν' ἀναδίδῃ διόλου φλόγα. Τώρα πῶς συμβαίνει ὥστε ὁ μὲν γαιάνθραξ ν' ἀναδίδῃ φλόγα, τὸ δὲ κῶκ, ὅπερ ἐξ αὐτοῦ παράγεται, νὰ μὴ ἀναδίδῃ; Τοῦτο συμβαίνει, διότι ἡ φλόξ εἶναι καυσις ἀερίου ἢ ἀτμοῦ ἐκλυομένου ἀπὸ τοῦ καιομένου σώματος. Τὰ σώματα ἅπερ ἢ δὲν εἶναι πτητικὰ ἢ δὲν δύνανται νὰ ἀποσυντεθῶσιν εἰς πτητικὰς οὐσίας, καίουσι μὲν, ἀλλ' ἀνευ φλογός. Τὸ κῶκ εἶναι γαιάνθραξ ἐστερημένος παντὸς ἀερίου φυσικῶς ἐν αὐτῷ ἐνυπάρχοντος; διὰ τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀναδώσῃ φλόγα.

Ἄν ὁμῶς ἡ φλόξ δὲν εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ πυρός, συνοδεύει οὐχ ἦττον αὐτὸ συνεχῶς; ἐπομένως εἶναι τοῦ κόπου ἀξίον νὰ σπουδάσωμεν ἰδιαιτέρως καὶ τὴν φλόγα.

Πᾶσαι αἱ φλόγες δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν λάμψιν, οὐδὲ τὴν αὐτὴν θερμότητα, οὐδὲ τούτων ἢ ἔντασι; βαίνει κατὰ λόγον εὐθύς. Ὑπάρχουσι φλόγες, ὡχραὶ θερμοκρασίας ἀνωτέρας ἄλλων φλογῶν λαμπουσῶν πλείοτερον. Πόθεν ἄρα ἡ λάμψις; Ἡ πείρα ἀπαντᾷ ἡμῖν

ὅτι, τὸ τῆς φλογός φῶς προέρχεται ἀπὸ τὴν παρουσίαν ἐν αὐτῇ σωμάτων στερεῶν καὶ μικροσκοπικωτάτων πυρακτουμένων ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς ἰδίας φλογός τοῦ φωταερίου. Τὸ φωταερίον σύγκειται ὑπὸ ἀνθρακός καὶ ὑδρογόνου. Τὸ ὑδρογόνον ἀνάπτει τὸν ἀνθρακός, ἢ δὲ θερμότης πυρακτεῖ τὰ ἀφανῆ σώματα τοῦ γαιάνθρακος, ἅπερ δὲν φλέγονται εἰμὴ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς φλογός. Ἐὰν φύσημά τι ζωηρὸν ἐπὶ τινος φλογός τοιαύτης συμβᾶλη ὥστε νὰ ἐπίλθῃ ταχέως ἢ αἰφνυδία καυσις τοῦ ὑδρογόνου καὶ ἀνθρακός, ἢ φλόξ θίλει πάθει ἐλάττωσιν κατὰ τὴν λάμψιν. Ἄλλ' ἢ θερμοκρασίας ἐλαττοῦται ἐπίσης; Τοῦναντίον μάλιστα. Αὕτη ἐπαυξάνει, καὶ τοῦτο εἶναι φυσικόν. Διότι τότε ὑπάρχει πλείοτέρα ποσότης εὐρλεκτός, καιομένη συγχρόνως ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ.

Ἡ φλόξ τοῦ ὑδρογόνου εἶναι παράδειγμα λάμψεως ἀμυδρᾶς, συνοδευομένης ὑπὸ μεγίστης θερμότητος. Μόλις αὕτη εἶναι ὁρατὴ τὴν ἡμέραν, καὶ ὁμῶς εἶναι θερμότερα τοῦ καιομένου φωταερίου. Ἐὰν ἐκαίωμεν αὐτὴν εἰς καθαρὸν δξυγόνον, θὰ καθίστατο θερμότερα, καὶ τοιαύτη, ὥστε νὰ ρευστοποιῇ τὰ σκληρότερα μέταλλα. Ἡ λάμψις τῆς ὁμῶς οὐδαμῶς θὰ ἐκέρδιζε. Τί ἀπαιτεῖται ὅπως δοθῇ λάμψις εἰς τὴν φλόγα ταύτην; Τὸ εἶπομεν ἤδη. Νὰ εἰσάξωμεν εἰς αὐτὴν στερεὰ σωματίδια... Ἐὰν ἐθέτομεν φέρ' εἰπεῖν ἄσβεστον, ἢ φλόξ θὰ ἐγένετο λαμπροτάτη ὡς τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς.

Ἄλλὰ τὰ στερεὰ σώματα τὰ διὰ τῆς παρουσίας των ἐπαυξάνοντα τὴν λάμψιν, ἀπορροφῶντα θερμότητα, ἐλαττοῦσι τὴν θερμοκρασίαν τῆς φλογός. Ἐκτὸς τῶν στερεῶν σωμάτων, ὑπάρχουσι καὶ ἀέρια δύσφλεκτα, ἅπερ μιγνύμενα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπορροφῶσι θερμότητα, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ αὐξάνωσι τὴν λάμψιν. Ἐκ τούτου προέρχεται ὅτι ἡ φλόξ τοῦ ὑδρογόνου εἶναι θερμότερα ἐν τῷ καθαρῷ

δξυγόνῳ καὶ ἦττον θερμὴ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ; διότι τὸ ἐν τῇ τελευταίᾳ εὐρισκόμενον ἀξιώτον ἀπορροφᾷ μέρος τῆς θερμότητος, καὶ ἡ διαφορὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐν τῷ καθαρῷ δξυγόνῳ ἡ θερμότης φθάνει εἰς 6,000 βαθμοὺς, ἐνῶ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ δὲν φθάνει εἰς πλείοτερος τῶν 2,500.

Ἄλλὰ τὸ πῦρ, εἴτε διὰ χημικῶν μέσων, εἴτε διὰ μηχανικῶν παραγόμενον, εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως, καὶ ἔχει πάντοτε τὴν αὐτὴν καταγωγὴν. Ἀκριβῆς ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἀπαδεικνύει ὅτι αἱ φαινομενικῶς διάφοροι τοῦ πυρός πηγαί, πραγματικῶς εἰσι μία καὶ ἡ αὐτὴ, ὁ ἀνθραξ. Ὁ ἀνθραξ προμηθεύει τὴν θερμότητα τῆς καύσεως ἐν τῇ μηχανικῇ ἐργασίᾳ τῆς παραγωγῆς τοῦ πυρός, οἷονδήποτε καὶ ἂν ἦ τὸ πρὸς παραγωγὴν αὐτοῦ ἐνεργοῦν αἷτιον, εἴτε δηλονότι μηχανὴ, εἴτε ἐμφυχον ὄν. Τὴν ἀτμομηχανὴν κινεῖ ὁ ἀνθραξ, ὅσαι δὲ καὶ οἱ αἰ μηχαναὶ ἐφευρεθῶσιν, ἔστω καὶ ἀνευ ἀτμοῦ, ταύτας οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ ἀνθραξ θὰ κινῇ. Καὶ αὐτὰ τὰ ἐμφυχὰ ὄντα δὲν δύνανται νὰ ζῶσι, νὰ κινῶνται, νὰ καταναλίσκωσι τὰς δυνάμεις των, εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὄρῳ τῆς καύσεως ἀνθρακός. Ἐβεβαιώθη δὲ ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἀναπνέων καταναλίσκει κατὰ μέσον ὄρον 12 καθ' ὥραν γραμμάρια ἀνθρακός, ἦτοι κατ' ἔτος πλέον τῶν 100 χιλιογράμμων. Ἐξ ὑπαμοιβῆς δὲ ἡ ποσότης τοῦ καταναλισκόμενου ἐν τῇ ἀναπνοῇ ἀνθρακός κανονίζεται ὑπὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ παραγομένης κινήσεως. Διὰ τοῦτο ὁ ἐργαζόμενος ἀνθρωπος ἔχει ἀνάγκην πλείοτερας τροφῆς τοῦ ἀέργου, ἦτοι πλείονος καυσίμου ὕλης. Ἡ καυσις λοιπὸν τοῦ ἀνθρακός, εἶναι ἡ μόνη παρ' ἡμῖν πηγὴ τῆς τε κινήσεως καὶ τῶν δύο τοῦ πυρός στοιχείων, τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός.

Ἄλλ' ὁ ἀνθραξ εἶναι ἡ μόνη πηγὴ τῆς κινήσεως καὶ τοῦ πυρός ἐπὶ τῆς γῆς; δὲν θὰ φθίσῃ ἄρα γε ἡμέρα καθ' ἣν σύμπαξ ὁ ρηθεῖς

ἀνθραξ θὰ καταναλωθῇ; Τὰ ἀπέραντα ἀνθρακωρυχεῖα δὲν θὰ ἐξαντληθῶσι μίαν ἡμέραν; δὲν θὰ μεταβληθῇ ὁ ἀνθραξ εἰς ἀνθρακικὸν δξύ;

Ναί, ἀλλ' ὁ ἀνθραξ δὲν καταστρέφεται ποσῶς ἐν τῇ μεταμορφώσει ταύτῃ. Ὑπάρχει εἰς τὸ ἀνθρακικὸν δξύ καὶ δυνάμεθα νὰ τὸν ἐξάξωμεν ἐκεῖθεν; τὸ δύσκολον ὁμῶς εἶναι ὅτι θέον νὰ προμηθεύσωμεν εἰς τὸ ἀνθρακικὸν τοῦτο δξύ ποσότητα θερμοκρατικῆς ἀκριβῶς ἴσην μετὰ τὴν παρ' αὐτοῦ ἀναπυχθεῖσαν κατὰ τὴν καυσίαν τοῦ ἐν σὺτῷ περιεχομένου ἀνθρακός; ἦτοι, ὅπως ἀποκτιθῶμεν ὠρισμένην ἀνθρακός ποσότητα, ἀνάγκη νὰ καταναλώσωμεν ἴσην τοιαύτην. Τούτων οὐδὲν θέλωμεν κερδίσει.

Ἄλλὰ τότε, θὰ εἴπῃ τις ἴσως, πᾶσα ποσότης ἀνθρακός, καιομένη διὰ τὸν ἀνθρωπον εἶναι ἀπόλεια ὀριστικῆ, ὥστε ἡμέραν τινὰ, ἀφοῦ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχων ἀνθραξ μεταβληθῇ διὰ τῆς καύσεως εἰς ἀνθρακικὸν δξύ, οὐδὲ ὁ ἀνθρωπος, οὐδὲ ζῶον ἄλλο θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπάρξῃ. Εὐτυχῶς ἡ φύσις ἐφρόντισε θαυμασίως περὶ τούτου. Τὸ φυτικὸν βασίλειον ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ προμηθεύῃ ἡμῖν τὸν ἀναγκαῖον διὰ τε τὸν ἀνθρωπον καὶ τὰ ζῶα ἀνθρακός, ὃν οἱ ἀνθρωποι καὶ τὰ ζῶα μεταβάλλουσιν, ὡς γνωστὸν, εἰς ἀνθρακικὸν δξύ.

Ποῦ ὁμῶς τὰ φυτὰ προμηθεύονται τὸ ἀναγκαῖον θερμοκρατικὸν πρὸς τοιαύτην ἀποσύνθεσιν τοῦ ἀνθρακικοῦ δξέος; Πόθεν ἀντλοῦσι τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα, ἅπερ ὁ ἀνθραξ διὰ τῆς καύσεως εἶχεν ἀναδώσει, καὶ ἅπερ νῦν θέον νὰ ἀπιδώσῃ εἰς τὸ ἀνθρακικὸν δξύ, ὅπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ἀνθρακός του; Ἀντλοῦσι ταῦτα παρὰ τοῦ ἡλίου. Χάρις τῷ ἡλίῳ αὐξάνουσι τὰ δένδρα, πρασινίζουσιν οἱ λειμῶνες, θάλλουσι τὰ ἄνθη.

Ὅπως δὲ τὰ φυτὰ ὀφείλουσι τὸ εἶναι εἰς τὸν ἥλιον, οὕτω καὶ τὰ ζῶα πάντα ὀφείλουσιν αὐτὸ εἰς τὰ φυτὰ. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι

ἀπαραίτητον εἰς τὴν ὑπαρξιν τῶν ζώων καὶ αὐτῶν ἐτι τῶν φευγόντων αὐτό.

Οὕτω λοιπὸν πᾶσα δύναμις, πᾶσα κίνησις, πᾶν εἶδος πυρὸς προέρχεται ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Ἡ ζωὴ ἔνγε τῷ παρελθόντι, τῷ παρόντι καὶ τῷ μέλλοντι, προήλθε, προέρχεται καὶ προελεύσεται ἐκ τοῦ ἡλίου. Καὶ ἰδοὺ ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέως ἀληθής, ἢ μᾶλλον μῦθος ὑποκρύπτων τὴν ἀλήθειαν ὅτι τὸ πῦρ προήλθεν ἀνωθεν.

Η ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Διήγημα

(Συγχεῖα ἴδε προηγ. φυλλ.)

— Μὴ ταράττεσαι, Φραγκίσκε, εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν, πρόσεξόν τί πράττεις. Ἀντίστασις κατὰ τῆς ἀρχῆς εἶναι σπουδαία πράξις. Πιθανὸν νὰ εἴται ἀθῶος, τὸ πιστεύομεν, ἀλλὰ τότε θὰ ἀπολυθῆς ταχέως. Ἄν ὄμως ἀντιστῆ; καθ' ἡμῶν, τότε δὲν θὰ σωθῆς εὐκόλως. Ὑπῆρξες στρατιωτικὸς καὶ γινώσκεις τί θὰ εἴπῃ καθήκον. Αἱ ἀπειλαὶ σου δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσωσι νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ καθήκον μας, σὺ δὲ οὐδόλω; ἐξ αὐτῶν θὰ ὠφεληθῆς.

Ἄλλ' ὁ Φραγκίσκος; ἦγον ἐκτὸς ἐκυτοῦ καὶ λογικῆν δὲν ἤκουε.

— Μὴ με ἐγγίσητε! ἐφώνει φρενητιῶν οὐδεὶς θὰ δυνήθῃ νὰ μ' ἐγγίση. . . καὶ ἂν θέλετε, δοκιμάσατε! . . .

Μάτην αἱ γυναῖκες παρεκάλουν τὸν τε Φραγκίσκον καὶ τοὺς καρδινοφόρους· οὗτος ἦτο ἀκαμπτος, ἐκεῖνοι ἐζήτησαν νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον των. Ἐπῆλθε συμπλοκῆ, καθ' ἣ ἐπὶ τέλους ἀφώλισαν τὸν Φραγκίσκον, ἔδωσαν αὐτὸν ἐνώπιον τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κλαιόντων παιδιῶν καὶ προέκλεσαν διὰ τοῦ θορύβου τὴν συρροὴν πάντων τῶν γειτόνων καὶ τῶν διερχομένων περιέρχων. Οἱ τολμηρότεροι αὐτῶν εἰσῆλθον, ὅπως ἴδωσι τί συμβαίνει. Ὁ Φραγκίσκος, ἠττημένος, ἀφρίζων ὑπ' ὀργῆς, μὲ τὸ πρόσω

πον αἱματόβρεκτον ἐκ τῆς συμπλοκῆς, εἶδεν ὅτι τὸ αἶσχος του συνεπληρώθη! Ἐπαυσε πᾶσαν ἀντίστασιν καὶ περιήλθεν εἰς ἀπελπισμόν.

— Καὶ οὕτω; θὰ μᾶς ἀκολουθήσης νῦν; ἠρώτησαν οἱ καρδινοφόροι.

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἀπήτησεν, ἀλλ' ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν Μαρίαν, ἣν δὲ ἠδύνατο, δεδεμμένος ἔχων τὰς χεῖρας, νὰ θλίψῃ εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ δύο δάκρυα εἰλεῖον ἤδη τὰς παρειάς του. Ἡ Μαρία ἐνηγκλίσθη αὐτὸν καὶ:

— Χαίρε, τῷ εἶπε. . . Ἐὰν σὲ ἀποδώσει ἡμῖν ἡ δικαιοσύνη. . . τὸ ἐλπίζω. . . ἄν ὄμως ὄχι. . . τότε θὰ ἀποθάνωμεν.

Ὁ δεσμώτης ἠσπίασθη τὴν σύζυγον, εἶτα τὰ τέκνα του καὶ δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Ἐνευσε τοῖς καρδινοφόροις ὅτι ἦν ἔτοιμος, καὶ ἐκίνησε μετ' αὐτῶν. Ἄλλ' ὅταν εἶδεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τόσοι πλῆθος, καὶ τὴν ὁδὸν πλήρη ἀνθρώπων, συνέσφιγξε τοὺς ὀδόντας καὶ διὰ φωνῆς πνιγῆρᾶς ἐπρόφερεν ἐν ὄνομα:

— ὦ! Μάζε! . . .

Καὶ ἔλεγε πολλὰ ἡ ἐπιφώνησις αὕτη. . .

— ὦ! Μάζε! ἐπρόθεσε καὶ ἡ Μαρία, ἔσο κατηραμένος! ὁ Θεὸς νὰ σοὶ ἀφαιρέσῃ πᾶσαν γαλήνην καὶ πᾶν ἀγαθόν!

Εἶδεν ἡ ἀτυχὴς ἐκ τοῦ παραθύρου τὴν συρροὴν τῶν περιέρχων καὶ τὸν σύζυγον δεσμευμένον καὶ ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν διερχόμενον.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀκούσασα τοὺς λόγους τῆς Μαρίας, ἔτυψεν αἶφνης τὸ μέτωπον.

— ὦ! δυστυχὴς ἐγώ! εἶπεν. Ἐλητημόνητα ἐν τῇ ταρχῆ μου νὰ λάβω μεθ' ἡμῶν τὸ κιβώτιον τὸ περιέχον τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας. . . . Τὸ κιβώτιον ἴτως κατεσχέθη. . . ἀλλὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἔγγραφα, δὲν δύνανται νὰ λάβωσιν. . . ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ἔγγραφον, ὅπερ ἐπόθουν νὰ ρίψω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ Μάζου. Ὁ σύζυγός μου ἔσωσε τὸν πατέρα του ἐκ τῆς ἀπελπισίας καὶ αὐτὸς φέρεται οὕτω πρὸς τὴν κόρην τοῦ σωτήρος τοῦ πατρός του!

Ἡ Μαρία ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός.

— Δὲν θέλω νὰ ὀμιλήσητε μετ' ἄνθρωπον αὐτόν. Δὲν ἔχομεν οὔτε νὰ προξίωμεν, οὔτε νὰ εἰπώμεν τι πλεόν μετ' αὐτοῦ. Τὸν περιφρονῶ παραπολὺ διὰ νὰ τὸν παρακαλέσω· δὲν πρέπει νὰ χρῆθῃ βλέπων τὰ δάκρυά μας. Ἡ θεία πρόνοια ἄς τὸν τιμωρήσῃ. . .

— ὦ! θέλω ν' ἀναλάβω τὰ ἔγγραφα μου, τὰ ἔγγραφα τοῦ συζύγου μου! Καὶ νομίζεις; ὅτι ἤθελα νὰ παρακαλέσω τὸν ἀχρεῖον αὐτόν ἄνθρωπον; . . Ἡ θεία πρόνοια ἄς τὸν τιμωρήσῃ. ἔχει καλῶς. . . ἀλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ τῷ εἶπω δύο λέξεις κατὰ πρόσωπον. . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπλησίασεν ἄνθρωπός τις, ὅστις οὐδένα ἐποίησε φόρον. Ἦτο ὁ Σεβαστιανός, ἀλλὰ λίαν περιίλυτος.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἰδοῦσα αὐτὸν τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα, λέγουσα:

— Τί θέλεις σὺ ἐνταῦθα; Σ' ἐπεμψεν ὁ κύριός σου; . . Φύγε, ἀχάριστε, καὶ σὺ. . .

Ὁ χωρικός ἀφείλε τὸν πῖλόν του καὶ ἀπήνητε διὰ στεναγμῶν,

— Ἄχ! Μαγδαληνὴ, μὴ με προσβάλλετε οὕτω. . . Ἐχετε δίκαιον. . . ἀλλ' ἔχετε ἀδικον. . . Εἶμαι ἀθλιός καὶ ἂν ἠδυνάμην ἤθελα κταπατήσῃ τὸν ἐκυτόν μου. . . ἂν ἠδυνάμην. . . ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀχάριστος. . . εἶμαι νέος καλὸς ἐγώ. . . Ἄν σὰς ἐγκατέλειψα, γινώκίζετε διατὶ τὸ ἔπραξα. Ὁ Φραγκίσκος με ἔδερε. . . Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πράξω; . . ἂν ἐπῆγα εἰς τὸν. . . αὐτόν. . . εἶναι διότι μοῦ ἐπρότεινε καλὸς συμφωνίως. . . καὶ δὲν ἐπίστευα οὔτε κατ' ὄναρ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο τόσῳ κακός. . . Ἀλλὰ γινώσκετε ὅτι δὲν θὰ εἶναι εἰς τὸ ἐξῆς κύριός μου; τὸν συνάδουσα εἰς τὴν οἰκίαν σας, εἶναι ἀληθής, ἀλλὰ. . . με διετάξε. . . Ἦθελε νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ κατὰ τοῦ Φραγκίσκου. . . Ἄλλ' ἅμα εἶδον περὶ τίνος πρόκειται, ἅμα εἶδον ὅτι σεῖς ἐκλαίετε, ὄχι νὰ τὸν ὑπερασπίσω. . . ἀλλὰ θὰ ὑπερήσπισα μᾶλλον τὸν Φραγκίσκον

διὰ νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ πλευρά. Καὶ τῷ εἶπον καθαρὰ καθαρὰ ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ τὸν ὑπηρετήσω πλεόν. . . καὶ ὅτι προτιμῶ νὰ κάμω τὸ ἔργον τοῦ γαιδάρου παρὰ νὰ ζῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Ἐδῶ ὁ βλάξ ἐκεῖνος ἐσταμάτησε καὶ ἠγνέει πῶς νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τέλος εἶρε τὸν τρόπον.

— Καὶ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ σὰς εἶπω τοῦτο. . . καὶ ἀκόμη ἐν ἄλλο. . . καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀπαντήσητε « ὄχι! ». . . διότι με δυσαρρεστεῖ. Καὶ εἶναι τὸ ἐξῆς; ὅτι δηλαδὴ ἐπειδὴ ἤμην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ εἶχα μισθόν. . . γινώσκετε. . . τρία φράγκα τὸν μῆνα καὶ κάποτε καὶ κανὲν μπαξιστάκι. . . καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐξοδεύω. . . ἔχω συναίξει ὀλίγα χρήματα τὰ ὁποῖα ἔφερα μαζί μου. . . καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἔχω νὰ λάβω ἀπὸ τὸν Μάζον αὐτόν. . . δὲν τὸν ἀποκαλῶ πλεόν Μάζον. . . ἀπὸ τὴν Σαύραν αὐτὴν. . . ὀλίγα ὑπόλοιπα μισθῶν. . . καὶ ἐπειδὴ. . . καὶ ἔνεκα ὅπου σεῖς καὶ ὁ Φραγκίσκος. . . τὸν ὁποῖον ἐσυγχώρησα διὰ τοὺς ραβδισμούς του. . . λοιπὸν με ἐννοεῖτε. . . ἦλθον διὰ νὰ σὰς δώσω αὐτά. . . καὶ ἂν δὲν τὰ δεχθῆτε με προσβάλλετε. . .

Καὶ ὁ ἀγαθὸς χωρικός ἐζήτηε νὰ ἐγχειρίσῃ τῇ Μαγδαληνῇ πεινχρόν βαλάντιόν, ὅπερ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ συγκινηθεῖτα. Εὐχαριστῶ, Σεβαστιανέ. Ἄν εἶχομεν ἀνάγκην, εὐχαρίστως θὰ ἐδεχόμεν τὴν συνδρομὴν σου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπόλησα τὸν χρυσὸν μου σταυρὸν καὶ ὁ κ. Προνέτης μᾶς ἐδοθήσῃ διὰ ποσοῦ τίνος.

— Λοιπὸν δὲν θέλετε τὰ λεπτὰ μου;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὄχι. . . ἀγαθὸ μου Σεβαστιανέ.

Ὅτως ἐστράφη πρὸς τὴν Μαρίαν.

— Λάβετε τα σεῖς. . . διὰ τὰ μικρά. . . δὲν πειράζει.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μαρία. Ἄχ! τίς εἶδε μὴ μετ' ὀλίγον λάβωμεν ἀνάγκην τῆς ἐλημεισίας πάντων!

— "Αν λάβετε λοιπόν ἀκολούθως ἀνάγκην, εἶπεν ὁ Σεβαστιανός, νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε ἐλευθέ-
ρως καὶ ὅτι ἔχω σὰς τὸ δίδω . . . χωρὶς νὰ λέγω
ψεύματα . . .

— Σεβαστιανέ! Ἐμπορεῖς ἐν τούτοις νὰ μοὶ
κάμης μίαν ἐκδούλευσιν, εἶπεν ἡ Μαγδαληνή.

— Νὰ μοῦ εἰπῆτε, καὶ δὲν εἶμαι Σεβαστι-
ανός ἂν δὲν . . .

— Πρέπει νὰ κατορθώσης νὰ συνομιλήσω
κατ' ἰδίαν μὲ τὸν κύριόν σου.

— Δὲν ἔχω πλέον κύριον, ἀπεκρίθη. Θέλετε
ἴτως νὰ εἰπῆτε τὴν Σαύραν;

— Ναί. ἴσως αὐτὸς ἀποφύγει τὴν συνάντη-
σίν μου, ἀλλὰ οὐ ἀπαιτῶ νὰ τὸ κατορθώσης
αὐτό.

— Ἐλθετε μαζύ μου καὶ βλέπετε. . . Ἡ
αὐτὸς θὰ εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνοίγω τὴν
θύραν, σὰς εἰσάγω, τὴν κλείω καὶ φεύγω, ἢ
ἂν δὲν εἶναι ἐκεῖ, σὰς εἰσάγω εἰς τὸ μαγειρεῖον,
καὶ τὸν περιμένετε μέχρι οὗ ἔλθῃ, χωρὶς νὰ
τὸν προειδοποιήσω ὅτι εἰσθε ἐκεῖ· εἰσερχόμενος
θὰ σὰς ἴδῃ καὶ δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ διαφύγῃ.

Οὕτω καὶ ἔπραξαν. Ὁ Μάζος δὲν εἶχεν ἔτι
φθάσει εἰς τὴν οἰκίαν.

ΚΕ'.

Ὁ Μάζος ἐπεριπάτει ἀγνωῶν ποῦ μεταβαίνει,
ἄχρως οὐ προσκόψας εἰς τινὰ λίθον, ἔστη ἀνε-
γείρας τὴν κεφαλὴν. Ποῦ μετέβαινε; Εἰς τὴν
πηγὴν ἐκείνην, ἐν ἣ κατὰ πρῶτον ὠμίλησε τῇ
Μαρίᾳ περὶ ἔρωτος, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ
ἔκτοτε ἐνετυπώθη τόσον εἰς τὴν μνήμην καὶ
φαντασίαν του.

Τὸν μόχθον τοῦ νοδὸς καὶ τῆς ψυχῆς του δι-
δέχθη ἀπελπιστικὴ πικρία. Τὸ παρελθὸν ὀλό-
κληρον καὶ τὸ παρὸν ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιόν
του.

Ὅταν εὗρεθῃ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου, ὁ
Μάζος συνήντησεν ὄμιλον χωρικῶν. Ἦσαν οἱ
συνήθεις πελάται τοῦ ξενοδοχείου του. Ἰδὼν αὐ-
τοὺς, ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον ἂν ᾤφειλε νὰ ἐξ-
κολουθήσῃ προχωρῶν ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Ἄ-

πεφάσισε τέλος; νὰ πλησιάσῃ αὐτούς. Κατὰ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην τὸ χωρίον ὀλόκληρον θὰ ἐγί-
νωσκε τὴν πράξιν του. Ἐπεθύμει λοιπὸν νὰ ἴδῃ
πῶ; οἱ παρ' αὐτοῦ συναντηθέντες ἐσκέπτοντο
περὶ αὐτοῦ. Τοῦ; ἐπλησίασε λοιπὸν. Οἱ πλείονες
τῷ ἔστρεψαν τὰ νῶτα, ἄλλων λαβόντες ὀδόν·
εἰ; ἢ δύο μόνον ψυχῶ; τὸν ἀντεχειρέτησαν
καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των καὶ τοι αὐ-
τὸ; ἐδείκνυεν ὅτι ἐπόθει νὰ σταματήσῃ.

Ὁ Μάζος ἔδειξε τὰ χεῖλη. Προσεποιήθη ὅτι
δὲν ἐνόησε καὶ ἐξηκολούθησε προχωρῶν. Ὁλί-
γον ἀποτέρῳ συνήντησε τὸν Δήμαρχον, ὃν
πάντοτε δικτύθουε κατὰ βούλησιν. Ἐχαιρέτησεν
αὐτὸν μὲ ὕφος καὶ φωνὴν, ἣν ἐπειράτο νὰ κα-
ταστήσῃ ἤρεμον καὶ ἀδιάφορον, ἀλλ' ὁ Δήμαρ-
χος τῷ ἀπήντησε ψυχρότατα καὶ εἰ; ἀπόστασιν
ἀπ' αὐτοῦ ἰστάμενος.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ Μάζος αὐτὸν,
φαίνεσθε μελαγχολικός.

— Ὅχι, τίποτε.

— Συνέδη τι δυσάρεστον εἰς τὸ χωρίον ἴσως;
Ἄν νομίζητε ὅτι δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρή-
σιμος. . .

— Ὅχι. . . . δὲν δύνασθε. . . δηλαδὴ θέλω νὰ
εἶπω ὅτι δὲν συνέδη τίποτε, καὶ ὅτι δὲν ἔχω
ἀνάγκην οὔτε τῆς βοήθειάς σας, οὔτε τῶν συμ-
βουλῶν σας.

— Ἀλλὰ μοὶ ὀμιλεῖτε μὲ τρόπον. . .

— Τί τρόπον; . . . Σὰς βεβαίῳ. . . Μὴ νομί-
σητε. . . Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρότασίν σας. .

Καὶ εἰσίγησαν ἐπὶ μικρόν. Εἶ:α ὁ Δήμαρχος
ἐπανελάθει:

— Ἦκουσα περὶ τῆς δυστυχίας τοῦ Φραγ-
κίσκου καὶ τῆς οἰογενεῖς του. . . Ἄτυχῆς οἰκό-
γένεια!

— Τοῦς συμπαθῆτε;

— Βεβαίως, εἶναι πρόσωπα ἐντιμα καὶ ἀ-
γαθὰ. . . καὶ ὅμως κατεστράφησαν διὰ παντός. . .
ὁ Φραγκίσκος συνελήφθη.

— Ἄ!

— Ναί, πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ αὐτῆ; . . ἡ Μαρία;

— Εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀνδραδέλφης
της μετὰ τε τῆς μητρὸς καὶ τῶν τέκνων της. . .
Ἄν τὴν ἴδῃ τις μόνον, αἰσθάνεται ραγιζομένην
τὴν καρδίαν του. . . Ἄ! Μάζε. . . Σεῖ; ἐκά-
ματε μίαν πράξιν λίαν. . . λίαν. . . λίαν κα-
κὴν. . . Σὰς λέγω καθαρῶς τὸ φρόνημά μου.

Ὁ Μάζος δὲν ἀπήντησεν. Ἡ Μαρία εὗρίσκετο
εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀνδραδέλφης της, οὐχὶ δη-
λονότι μακρὰν τοῦ μέρους ἐν ᾧ συναίλει μετὰ
τοῦ Δημάρχου. Ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἴδῃ τὸν ἐ-
κυρίευσεν. Καταλιπὼν τὸν Δήμαρχον, ἔσπευσε διὰ
γοργοῦ βήματος πρὸς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἡ ἀτυχῆς
Μαρία εὗρεν ἄστυλον. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς
τῆς οἰκίας ἐκείνης, ὅταν δὲν ὑπῆρχον ἢ δύο μόν-
νον βήματα χωρίζοντα αὐτὸν ἀπὸ τῆς θύρας, ἐ-
δίστασεν. Ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐκλείπου-
σαν. Ἀδυναμία τις κατέλαβεν οὐ μόνον τὴν
ψυχὴν του, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμά του.

Ἡ οἰκία ἐβυθίζετο εἰς τὴν σιγήν. Ἐφαίνε-
το ὡς ἀκατοίκητος. Ὁ Μάζος προὐχώρησε βρα-
δέως καὶ μετὰ προφυλάξεως. Ἐπλησίασεν ἐν
τινι παραθύρῳ τοῦ ἰσογείου πατώματος καὶ πα-
ρετήρησεν ἐντός. Ἡ Μαρία ἦτο ἐκεῖ, ἐν τῷ δω-
ματίῳ ἐκείνῳ, καθήμενὴ ἐπὶ σκίμποδος καὶ πέ-
ριξ αὐτῆς ἔχουσα τὰ τέκνα της, ἅπερ παρετή-
ρουν ἐν σιγῇ τὴν μητέρα των ἀκίνητον, τεθλιμ-
μένην, ἄφωνον.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο εἶχε καὶ ἕτερον παράθυ-
ρον βλέπον πρὸς στενωπὸν διασταυροῦσαν τὴν
ὀδόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τοῦ παραθύρου
ἐκείνου εἰσέδεν ἀκτῖς τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου
καὶ πίπτουσα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν παιδίων,
ἐχρύσου τὰς κόμας των, φωτίζουσα τὸ πρόσωπον
τῆς μητρὸς των.

Ἡ τοῦ φωτὸς ἐκείνου εὐθυμία ἀντέφρασκε πρὸς
τὴν θλίψιν ἣτις ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ ὀμίλου ἐ-
κείνου τῶν προσώπων. Πόσον ὠρὰ ἦ:αν ἡ Μα-
ρία! Πῶς ἐκοιλάνθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ της! Ἐ-

νόμιζε; ὅτι εἴκοσιν ἔτη ἐπεκλήθητο πλείονα ἐπὶ
τοῦ ὠραίου ἐκείνου καὶ θελατικῷ προσώπου.

Τὸ βλέμμα ἐτήρει ἀκίνητον πρὸς τὸ ἔδαφος,
τὰ βλέφαρά της ἐκάλυπτον λοιπὸν τὴν κόρην
τῶν ὀφθαλμῶν, ἣτις δὲν ἐφωτοβόλοι πλέον, δὲν
εἶχε πλέον ζωὴν. Εἰς ὁποῖαν ἄρὰ γε βαθεῖαν ὀ-
νειροπόλησιν παρεδίδοτο;

Ὁ Μάζος; κατώρθωσεν οὕτω νὰ πληρώσῃ μίαν
τῶν ἐπιθυμιῶν του, νὰ ἴδῃ δηλαδὴ ἀθίατος τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς πράξεώς του ἐπὶ τοῦ θύματός
του. Προτεινας τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν ἀνκνισθὴν
του συστείλας, ἔθεετο τὴν Μαρίαν, τρεφόμενο;
ἐκ τῆς θεᾶς ἐκείνης, ἣν ἐνόμιζε; ὅτι προσεπάθε
νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὴν ψυχὴν του, ὅπως τὴν ἔχη
ἐν τῷ μέλλοντι πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν. Ἠγάλλ-
λετο ἄρὰ γε; Τῷ ἐφαίνετο βέβαια ὅτι ἔχαιρεν
ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἡ χαρὰ
του ἦτο τόσῳ πικρά, ὥστε τῷ ἐδηλητηρίαζε τὴν
καρδίαν. Βεβκίως ἡ Μαρία ἦτο βεδυθισμένη εἰς
λύπην ἄπειρον, ἀτελεῦτητον· ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδεν
οἶαν τὴν ἐφηντάζετο. Αὐτὸ; ὑπέθετεν ὅτι θὰ
ἴδῃ δάκρυα, ἀπελπισμόν, λυγμούς. Ἡ ἐξωτερι-
κὴ ἐκείνη γαλήνη, ἣτις ἐδήλου ὑπομονὴν, τὸν
ἐθάμβου, τὸν ἐτάρασσε καὶ σχεδὸν τὸν ἐφόβιζε!
Καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἰκανοποιεῖτο μᾶλ-
λον ἂν ἔβλεπεν αὐτὴν οἶαν τὴν ἐπόθει. Τῷ ἐ-
πῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ τῇ ἀποτεινῇ ἐκ τοῦ πα-
ραθύρου λέξιν τινὰ προκλητικὴν, σαρκαστικὴν,
προσβλητικὴν, ὅπως τὴν ἐξυπνήσῃ ἐκ τοῦ λη-
θάργου της, ὅπως τέλος πάντων τὴν ἴδῃ σπα-
σμοδούσαν.

Ἡ Μαρία αἰφνης ἐκινήθη· ἠτένισε τὰ τέκνα
της, συνέθλιψεν αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ
ἔκλινε τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα τὸ πρόσωπόν της
ἐπὶ τῶν ξανθῶν κεφαλῶν τῶν παιδίων, καὶ τότε
διεκρίνετο καλῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν της τὸ ἄλ-
γος βασιανιστηρίου φοβεροῦ. Καὶ οὐ μόνον τοῦ-
το, ἀλλὰ καὶ τὰ δάκρυα τέλος ἤρξαντο ρέοντα
ἀπὸ τῶν παρειῶν της. Ὁ Μάζος τότε ἠσθάνθη
τὴν καρδίαν του πιεζομένην. Καὶ τὴν πίεσιν ἐ-

κείνην ἤσθάνθη αἰφνιδίαν, ὄζειν, ἀπρόοπτον. Ἐπιφώνησις τῷ διέφυγον, ἦν μὴ δυνηθεὶς νὰ καταπιεῖ μετέβαλεν εἰς στοναχὴν. Φυβηθεὶς δὲ μὴ αὐτὴ ἐπιτύρη τὴν προσοχὴν τῆς Μαρίας, ἀπέσυρε ταχέως τὴν κεφαλὴν. Ἦτο ὁ ἐλεγχος, ἡ τύψις τοῦ συνειδότος, ἣτις κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔδρανε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀθλίου.

Ἠκούσθησαν θήματα διαβάτου. Ὁ Μάζος ἠσχύθη διότι εὐρέθη ἐκεῖ ὡς κακοῦργος παραφυλάσων· ἀπεσύρθη ὅθεν ταχέως ἐκείθεν, ἀλλὰ νῦν ἐγίνωσκε τοῦλάχιστον τὴν φύσιν τῆς βραδείου του.

Ἄγχι νὰ μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔλαβε τὴν ἄγρουσαν πρὸς τὴν πεδιάδα. Ἐνόησεν ὅτι πᾶσα θνητοῦ συνάντησις θὰ τῷ ἀπέβαιεν ἀνυπόφορος. Μακρὰν τοῦ χωρίου συνήντησεν ἄνθρωπόν τινα καὶ δύο παιδιά. Ὁ ἄνθρωπος ἐκράβη ὀπισθεν φραγμοῦ καὶ ὁ Μάζος, ὅστις προὔχρει κάτω νεύων τὴν κεφαλὴν, δὲν τὸν παρετήρησε. Τὰ δύο παιδιά ἔμειναν ἐν μέτρῃ τῆ ὁδοῦ κλυθμυρίζοντα.

— Παιῶν! εἶπε τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν τῷ Μάζω διερχομένῳ.

Κατ' ἀρχὰς οὗτος δὲν ἐπέστησε προσοχὴν εἰς τὴν γέειν, ἦν ἤκουσε, καὶ ἐξηκολούθησε προχωρῶν, ἀλλὰ μετὰ τινα θήματα ἔστη, παρετήρησε τὰ παιδιά, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Τὰ πτωχὰ αὐτὰ πεινῶσιν.

Ἰδέα τις ἐπέληθε τῷ Μάζω. Μετὰ τινας ἡμέρας, τὰ τέκνα τῆς Μαρίας θὰ περιέλωσιν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον! Ζωηρὰ συγκίνησις τὴν κατέλαβεν. Ἐπέστρεψε πρὸς τὰ παιδιά, ἔλαβε κερμάτια τινα ἐκ τοῦ βαλαντίου του καὶ δίδων αὐτὰ τῷ μεγαλύτερῳ τῶν παιδίων,

— Λάβε, τῷ εἶπε, νὰ ἀγοράσῃς ἄρτον διὰ σὲ καὶ τὸν ἀδελφόν σου.

Ἄλλ' ὁ ὀπισθεν τοῦ φραγμοῦ κεκρυμμένος ἀνὴρ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Τὸ βλέμμα του ἐτόξευε φλόγας. Ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖνος ἦν ὁ ἀρχαῖος ὀδῶνκαλος τοῦ χωρίου, ὃν εἶχε στέρησει

τῆς θέσεώς του ὁ Μάζος. Χωρὶς νὰ δριλίσῃ, ἔλαβε τὰ κερμάτια ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ παιδὸς καὶ ἔρριψεν αὐτὰ χαμαί.

— Δὲν θέλω, εἶπεν ἔπειτα, δὲν θέλω ἐγὼ τὴν ἐλεημοσύνην σας. Παρ' ἡμῶν μὴ περιμένετε ἢ τὸ μῖσος καὶ τὴν κατάραν μας!

Ἐλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὰ δύο του τέκνα καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφείς αὐτοὺς τὸν Μάζον ἄφρων, ἀκίνητον, τετρομασμένον.

Ὁ Μάζος δὲν εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἢ τὴν ἐσπέραν. Ἄν τις ἤρῳτα αὐτὸν ποῦ διήλθε τὴν ἡμέραν του, θὰ ἠγνῶσι τί ν' ἀπαντήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τὸ ξενοδοχεῖόν του δὲν ἦτο πλήρες ὡς ἄλλοτε θαμῶν, δὲν ἠκούοντο ἐν αὐτῷ τὰ συνήθη ἄτματα τῶν πελατῶν, οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ πραυλίῳ, οὐδεὶς ἐν τῷ ἐπτατορίῳ. Ἐφαίνετο οἰκία ἔρημος. Εἰσελθὼν εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἶδεν ὁ Μάζος γυναῖκα καθήμενην παρὰ τὴν ἐστίαν. Ἡ κερδίχ του ἔπαλλεν ἀτάκτως. Ἰδέας παράδοξος τῷ ἐπέληθε. Μὴ ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ Μαρία; ἢ Μαρία, ἣτις ἔρχετο νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεός του; Προὔχρησε λοιπὸν εἰς τὴν ἐστίαν.

Ἡ γυνὴ ἠγέρθη. Ἦτο ἡ Μαγδαληνὴ, ἣτις τὸν περιέμενον.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, Μαγδαληνὴ; εἶπεν ἀναγνωρίσας αὐτήν.

— Θέλω νὰ σὰς ὀμιλήσω, εἶπεν ἡ γυνὴ μετὰ βεβιασμένης ψυχρότητος, καλυπτούτης τὴν ἀγανάκτησίν της.

Ὁ Μάζος ἐσίγησεν, ὡς θέλων νὰ σκεφθῇ πῶς νὰ ὀμιλήσῃ.

— Διατί; εἶπεν ἔπειτα. Τί δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε δυνάμενον νὰ μετοβάλλῃ τὰς σχέσεις μας; Οἱ λόγοι σας, Μαγδαληνὴ, αἱ παρακλήσεις σας κατ' οὐδὲν θὰ ὠφελήσωσι...

— Δὲν ἔρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω!

— Καλλίτερον. Ἡ Μαρία καὶ ὁ σύζυγός της μ' ἔκαμον νὰ ὑποφέρω δεινῶς. Ἄς ὑποφέρωσιν καὶ αὐτοί. Ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόν-

τα ἀντὶ ὀδόντος. Εἶναι αὐτὸ τὸ σύστημά μου. Τὸν εὐεργέτην μου εὐεργετῶ καγῶ...

— Ψεύδεσθε! διέκοψεν αὐτὸν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Πῶς! ἠρώτησεν ὁ Μάζος.

— Τὸ κακὸν ἀνταποδίδετε χιλιοπλάσιον, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ σὰς ἐγένετο πεπρωμένον, ἀλλὰ τὸ καλὸν, οὐδέποτε! Εὐρίσκετε εὐκόλως τρόπον νὰ τὸ λητμονήσητε καὶ νὰ φανῆτε ἀχαριστος.

— Τί λέγετε; ... Προσέξατε εἰς τοὺς λόγους σας, Μαγδαληνὴ... Μὲ συκοφαντεῖτε... Ὅτι λέγετε δὲν εἶναι ἀληθές... Ἰσα, ἴσα τούτην μόνην ἔχω τὴν καλὴν ιδιότητα, τὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ μοὶ τὴν ἀρνείσθε καὶ αὐτήν;

— Τὴν ἀρνοῦνται τὰ γεγονότα, τὰ πράγματα!

— Θέλετε ἴσως νὰ εἴπητε ὅτι ἐφέρθη μεθ' ὑμῶν ἀχαριστως; Ἄλλὰ... τάλαινα! παρὰ τῆς οἰκογενείας σας μόνον δυσαρτεκείας ἔλαβον... Τὸν Φραγκῆσκον ἠγάπων ὡς ἀδελφόν. Καὶ γινώσκετε διατί; Μόνον διότι δὲν με ἐχλεύαζε παιδιόθεν ὡς τὰ ἄλλα παιδιά καὶ διότι ἐνίστε ἀνέλαβε κατ' ἄλλων παιδίων τὴν υπεράσπισίν μου. Ὅταν ἐπαρουσιάσθη περίστασις νὰ τῷ φανῶ χρήσιμοι, τὸ ἔπραξα. Τῷ ἐδάνεισα ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ χρήματα, δι' ὧν κατῴρωσε τὴν σύζευξίν του... καὶ ἡ γυνὴ ἦν ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ... ἦτον ἡ Μαρία! καὶ αὐτὸς μοὶ τὴν ἤρπαξε διὰ παντός!

— Εἶπετε ὅτι παρὰ τῆς οἰκογενείας μου μόνον λύπας ἐλάβετε; Ἐπρεπεν ἡ Μαρία νὰ βιάσῃ τὴν καρδίαν της πρὸς χάριν σας; Πῶς δὲ ἐλητμονήσατε τί μᾶς ὀφείλετε, τί ὁ μακαρίτης πατήρ σας ὀφείλει τῷ ἀτυχῇ συζύγῳ μου;

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΒΕΔΟΥΙΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΕΘΙΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε προηγ. φυλλ.)

Αἰφνης ἐνεφανίσθη μαχητὴς σιδηρόφρακτος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Καὶ

αὐτὰ του τὰ ὑποδήματα ἦσαν περικεκαλυμένα ὑπὸ χάλυβος, ὁ δ' ἵππος του περιβεβλημένος δικτυωτὸν θώρακα. Τοιούτου εἶδους μαχητὰς οἱ μὲν Βεχαβίται εἶχον εἴκοσιν, ἡμεῖς δὲ δώδεκα. Ὁ ρηθεὶς προὔχρησεν εἰς τὸ στρατόπεδόν μας καὶ προεκάλει διὰ τῶν κραυγῶν του τὸν Δραῖῃ. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι ἀρχαιοτάτη παρὰ τοῖς Βεδουίνοις, ὁ δὲ προκαλούμενος δὲν δύναται κατ' οὐδένα λόγον νὰ μὴ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν, ἐπιποινη ἀτιμώσεως.

Ὁ Δραῖῃ, ἅμα ὡς ἤκουσε προφερόμενον τ' ὄνομά του, ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὅτι δέχεται, ὅταν οἱ συγγενεὶς του, ἐνωθέντες πάντες, τὸν ἠμπόδιζον, λόγῳ ὅτι ἡ ζωὴ του ἦτο λίαν πολύτιμος διὰ τὸν στρατὸν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ διακυβευθῇ οὕτω καὶ νὰ καταστραφῶσιν ἐν περιπτώσει ἥττης του δύο σύμμαχα στρατεύματα. Δὲν ὠφέλησαν οἱ λόγοι καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, τοῦ Δραῖῃ ἐπιμένοντος νὰ κτυπηθῇ. Τότε μετεχειρίσθημεν τὴν βίαν καὶ συλλαβόντες ἐδέσαμεν αὐτὸν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἀρχηγοὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ κτευνασθῇ καὶ νὰ μὴ ἐπιμένῃ εἰς τοιαύτην μονομαχίαν. Ἐν τούτοις ὁ προκαλὼν μαχητὴς ἐξηκολούθει κραυγάζων:

— Ἄς ἔλθῃ ὁ Δραῖῃ! Ἡ τελευταία του ὥρα ἐσήμανεν! Ἐγὼ θὰ περματίσω τὸ στάδιόν του!

Καὶ ὁ Δραῖῃ, ὅστις ἤκουεν αὐτὸν, ἐξερεύετο ἀφρούς καὶ ἐλύσσα; μυχώμενος ὡς λέων, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ του, ἐρυθροὶ ἐξ αἵματος, ἠπειλοῦν νὰ ἐξέλθωσι τῶν κογχῶν των. Ἐπειρᾶτο δὲ νὰ κόψῃ τὰ δεσμά του μετὰ φοβερᾶς μανίας. Τὸ συμβᾶν τοῦτο προὔκαλεσε τὴν συρροὴν

πολλῶν μαχητῶν πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δραϊῆ. Εἷς ἐξ αὐτῶν παραμερίσας τοὺς ἄλλους, ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ ἐμφανισθεὶς ἐφόρει ποδῆρη στενὸν χιτῶνα ἐξωσμένον κατὰ τὴν ὀσφύν καὶ κορυφίαν εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἴδου ἡ ὄλη ἐνδυμασία του. Ἴππευε δὲ βαθύχρουν ἵππον καὶ ἔφερε λόγχην μακρὰν ὡς μόνον ὄπλον. Οὗτος ἐζήτησε νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ Βεχαβίτου ἀντὶ τοῦ Δραϊῆ. Τὴν αἰτήσιν του ὑπέβαλε διὰ τῶν ἐξῆς στίχων:

Σήμερον ἐγὼ, ὁ Τεσσὼν, κύριος τοῦ ἵππου Ἄντι, ὃν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐπόθουν νὰ ἀποκτήσω, ζητῶ νὰ δεχθῶ τοὺς ἐπαίνους τῆς δόξης ἐπὶ τῆς ράχεώς του. Μεταβαίνω ὅπως συμπλακῶ μετὰ τοῦ Βεχαβίτου καὶ τὸν νικήσω, ἐπ' ὀνόματι τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς ἐρωμένης μου καὶ ὅπως καταστῶ ἄξιος τῆς κόρης ἐκαίνοῦ, ὅστις ἀείποτε ἐνίκησε τὸν ἔχθρον.

Εἶπε καὶ ἐρρίφθη κατὰ τοῦ προκάλουντος Βεχαβίτου. Οὐδεὶς ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ πλεῖστον τῆς ἡμισείας ὥρας, μαχόμενος πρὸς τόσῳ φοβερὸν ἀντίπαλον, ἀκαταγώνιστον ἄλλως τε καὶ ἕνεκα τῶν θωράκων καὶ τοῦ ὀπλισμοῦ του. Καὶ ὅμως ἐπὶ δύο ὅλας ὥρας ἠδυνήθη ἂν οὐχὶ νὰ πλήξῃ, ν' ἀποκρούσῃ τοῦλάχιστον τὸν ἀντίπαλον. Ἐπῆλθεν εἶτα μικρὰ ἀνάπαυλα. Μετ' αὐτὴν ἡ μάχη ἐπανελήφθη καὶ αὖθις λυσσώδης. Ὁ ἥρωας μας στρέφει τὸν ἵππον του, προσποιούμενος ὅτι τρέπεται εἰς φυγὴν ὁ ἔχθρὸς ἐτοιμάζεται νὰ κηρύξῃ ὅτι ἐνίκησε καὶ δὴ παρακολουθεῖ αὐτὸν κατὰ πόδας καὶ τοξεύει κατ' αὐτοῦ τὴν λόγχην του. Ἄλλ' ὁ Τεσσὼν, προβλέπων

τοῦτο, κύπτει ἐπὶ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου του καὶ ἡ λόγχη διέρχεται συρίζουσα ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Αἰφνης στρέφεται ὡς ἀστραπὴ καὶ βυθίζει τὴν λόγχην του εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Βεχαβίτου.

Τὸ πτώμα τοῦ ἠττηθέντος ἐκόμισαν οἱ φίλοι του εἰς τὸ στρατόπεδόν των, ὁ δὲ Τεσσὼν ἐπανεκάμφε νικητῆς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Δραϊῆ, ἔνθα ὑπεδέξαντο πάντες αὐτὸν ἐνθουσιωδῶς. Οἱ ἀρχηγοὶ τὸν ἐνηγκαλίσθησαν, πληρώσαντες αὐτὸν ἐπαίνων καὶ δώρων, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ Ἰβραῆμ, ὅστις ἐξέφρασε αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ὁ πόλεμος ὅμως καὶ ἡ πείνα ἐξηκολούθουν. Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐμείνομεν ἄσιτοι. Ὁ Δραϊῆ ἔλαβε τὴν ἐπιούσαν τρεῖς κοφίνους ὀρύζης πεμφθέντας αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Μολᾶ Ἰμαέλ, ἀρχηγοῦ τῶν Δαλατῶν. Ἄντι νὰ καταναλώσῃ αὐτὴν βαθμηδὸν μόνος του, διέταξε νὰ βρασθῇ ἅπασα καὶ ἐκάλεσε πάντας νὰ φάωσιν. Ὁ υἱὸς του Σαέλ δὲν ἠθέλησε νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὸ γεῦμα· ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσῃ τοῦ πατρὸς, ἐζήτησε νὰ τῷ δοθῇ τὸ μερίδιόν του, ὅπερ λαβὼν ἐκόμισε τῷ ἵππῳ του, λέγων ὅτι δὲν ἀνείχετο γὰ τρώγῃ αὐτὸς, ὁ δ' ἵππος του νὰ πεινᾷ.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν 37ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν. Τὴν 38ην ἡ μάχη ὑπῆρξε φοβερωτάτη. Τὸ στρατόπεδον τῶν συμμάχων μας Ὀθωμανῶν ἠλώθη καὶ ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Βεχαβιτῶν, ὁ δὲ πασσᾶς ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη εἰς Χάμαν, καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτῶν.

Τὴν ἐπιούσαν ἐνωθέντα τὰ δύο σώματα, ἦτοι τὸ κατὰ τῶν Τούρκων καὶ τὸ

καθ' ἡμῶν, ἐπετέθησαν καθήκων λυσσώδως. Ἐπολεμήσαμεν στήθος πρὸς στήθος δι' ἀγχεβόλων μόνον ὄπλων. Ἡ πεδιάς ἐπλημμύρησεν ἐξ αἵματος. Τὸ χρῶμα τῆς γῆς ἐγένετο ἄφαντον. Ἡ μάχη ἐξηκολούθησεν οὕτως ἐπὶ 8 ἡμέρας ἀνευ τῆς ἐλαχίστης διακοπῆς! Οἱ κάτοικοι τῆς Χάμας βέβαιοι ὅτι πάντες κατεστράφημεν, δὲν μᾶς ἐπεμπον πλέον οὐδὲ τὰς ὀλίγας συνήθεις τροφάς.

Ἐπὶ τέλους ὁ Δραϊῆ, βλέπων ὅτι τὸ κακὸν ἐφθασεν εἰς τὸ ζενίθ, καλεῖ τὴν συνλευσιν τῶν ἀρχηγῶν καὶ λέγει:

— Φίλοι, πρέπει νὰ πειραθῶμεν δύσκολόν τινα ἀπόπειραν. Αὐριον ἢ πρέπει νὰ νικήσωμεν, ἢ ν' ἀποθάνωμεν. Αὐριον, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, θὰ κααστρέψω τὸν ἐχθρὸν καὶ θὰ φάγωμεν ἐκ τῶν τροφίμων του.

Ἀμφιβολίας ψιθυρισμὸς διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους. Τινὲς ὅμως τῶν ἀποφασιστικωτέρων ἀπήντησαν.

— Λαλήσατε καὶ θὰ σᾶς ὑπακούσωμεν.

— Ἀπόψε, ἐξηκολούθησεν ὁ Δραϊῆ, πρέπει νὰ διαπεραιώσωμεν εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην τοῦ Ὀρόντου τὰς σκηνάς, τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά· ἐν σιγῇ καὶ ἀψοφητί. Ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου πρέπει τὰ πάντα νὰ ὦσι τετελεσμένα χωρὶς ὁ ἔχθρὸς νὰ νοήσῃ τι. Τότε, μὴ κωλυόμενοι ὑπ' οὐδενὸς προσκόμματος, θὰ ἐπιτεθῶμεν καὶ θὰ καταστρέψωμεν τοὺς Βεχαβίτας, ἢ θ' ἀπολεσθῶμεν μέχρῃς ἐνός. Ὁ Θεὸς ὅμως ἔσται μεθ' ἡμῶν καὶ θὰ νικήσωμεν.

Τὰ πάντα ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς ὡς

διετάρχησαν, ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ καὶ μετὰ ταχύτητος καὶ τάξεως ἀπιστεῦτου. Ὁ Δραϊῆ τὴν πρωίαν διήρесеτο ὡς ὑπ' αὐτὸν εἰς τέσσαρα σώματα, διατάξας αὐτὰ νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τεσσάρων συγχρόνως σημείων.

Ἐπέπεσον τῷ ὄντι κατὰ τῶν Βεχαβιτῶν ὡς πειναλέοι λέοντες, καὶ ἐπέτυχον, Σύγχυσις καὶ ἀταξία εἰσεχώρησεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ἐναντίων, οἵτινες ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἐγκαταλείψαντες σκηνάς, γυναῖκας, παιδιά, τρόφιμα, ἀποσκευάς. Ὁ Δραϊῆ κατεδίωξεν αὐτοὺς μέχρῃ Παλμύρας.

Ἄμα ἐκhrύχθη ἡ νίκη, ἐγὼ ἀνεχώρησα μετὰ τοῦ Ἰβραῆμ, ὅπως κομίσω τὴν εἰδήσιν εἰς Χάμαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μοι ἐπίστευεν. Ἄφοῦ ὅμως ἐπέισθησαν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου, βεβαιωθέντων ἀκολούθως ὑπ' ἄλλων, ἀμέσως γενικὴ ἀγαλλίασις διεδόθη ἀνά τὴν πόλιν. Ἐξαπεστάλη δὲ Τάρταρός τις πρὸς τὸν Δραϊῆ εἰς Δαμασκὸν καὶ ἐπανεστρεψε κομίζων ἄπειρα λάφυρα. Ὁ Δραϊῆ εἰσηλθὼν ἔπειτα θριαμβευτικῶς εἰς Χάμαν, ὑποδεχθεὶς μετὰ μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ, τῶν ἀγάδων, τοῦ πασσᾶ καὶ λοιπῶν.

Μετὰ 4 ἡμέρας ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Χάμας, ὅπως ἐνωθῶμεν μετὰ τὰς φυλάς τῶν Βεδουίνων καὶ ἀπέλθωμεν πρὶν ἢ ὁ χειμὼν ἐνσκήψῃ. Ὁ Δραϊῆ ἀνεχώρησε μετὰ 12 φυλῶν αἱ λοιπαί, ἀνὰ 5 ἢ 6, διεσπάρησαν εἰς τὴν ἔρημον.

Τελευτῶντες δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ σημειώσωμεν ὅτι οἱ Βεδουῖνοι πάντες οἱ διεσπαρμένοι ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου

μέχρι τῶν Ἰνδιῶν ἀνέρχονται εἰς πέντε ἑκατομμύρια. (α)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Πολύτιμος τοῦ χρόνου. — Ὁ Βρούγκαμ, ὁ ἐργατικώτατος τῶν Ἀγγλῶν, δὲν παύει τὰς ἐργασίας του πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἀρχεται δ' αὐτῶν τακτικῶς τῇ 4ῃ τῆς πρωίας. Ὁ δόκτωρ Μαρθέβ, ὅστις κάλλιστα ἐγίνωσκε τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ ποτὲ μίαν αὐτοῦ στιγμήν· διὰ τοῦτο ἔγραψεν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ σπουδαστηρίου του μεγάλοις γράμμασιν « Ἐστὲ σύντομος ». Ὁ Ὀρσίνης, καθηγητῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἐϊδελβέργης, ἵνα μὴ οἱ ἀργοὶ καὶ ἀνόητοι ἔρχωνται κατὰ τὰς ὥρας τῶν μελετῶν του καὶ τὸν ἐνοχλῶσιν, ἔγραψεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην του « Φίλε μου, οἷος δὴποτε καὶ ἂν ᾖ, ἀφοῦ εἰσέλθῃς εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦτο, φύγε ταχέως καὶ ὑπαγε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ ». Ὁ διάσημος Σκαλιγέρος ἔγραψεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του « *Tempus meum, ager meus* » ἥτοι ὁ χρόνος εἶναι ἡ ἰσχὺς μου. Ὁ Σέξπηρ ἔλεγεν ὅτι « ὁ χρόνος εἶναι τόσῳ πολύτιμος, ὥστε δὲν πρέπει νὰ καταναλίσκωμεν αὐτὸν εἰς ἀνούσια καὶ περιττά. » Ὁ Βύρων δὲ εἶπεν ὅτι « Οἱ φίλοι εἰσὶν οἱ ἀληθεῖς κλέπται τοῦ χρόνου μας. »

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡμέραν τινα στρατιώτης τις τῷ μεγάλῳ Φριδερίκῳ, παρουσιάζων αὐτῷ ἀναφορὰν, δι' ἧς ἐζήτηι νὰ προβι-
κασθῇ, μίαν λέξιν σὰς παρακαλῶ.

— Πρόσεχε ὅμως, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς νὰ εἴπῃς μόνον *μίαν*, διότι ἄλλως θὰ σὲ κρεμάσω, ἂν μὲ ἀπασχολήσῃς ἐπὶ πλείοτερον χρόνον.

(α) Περὶ Βεδουίνων καὶ τῆς καταγωγῆς των, ἰδὲ καὶ « Ἀνατολῆς » φυλλ: 1'. ἐν σελίδι 149.

— Ὑπογράψατε! προσεῖπεν ὁ στρατιώτης. Καὶ ὁ Φριδερίκος θαυμάσας τὴν ἐτοιμότητά του, παρεδέξατο τὴν αἴτησίν του.

Περὶ τὸν εἶναι νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ ἡμέτερος Χείλων πρὸ παντός ἀ' λου εἶπε « χρόνου φείδου » καὶ οἱ Ἀγγλοὶ λέγουσι « *Time is money,* » ἥτοι ὁ καιρὸς εἶναι χρῆμα.

Εὐχαριστήρια παράδοξα. — Βύγενῆς τις μετέβη παρὰ τῷ Λουδοβίκῳ 14'. τῆς Γαλλίας ὅπως ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ κενὴν τινα θέσιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του. Ὁ βασιλεὺς τῷ ἀπήντησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸν διορίσῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. Ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος τότε ἀπήντησε τῷ βασιλεῖ ὅτι *εὐχαριστεῖ αὐτὸν ἐκ καρδίας.*

Ὁ βασιλεὺς, νομίσας ὅτι δὲν ἐνόησεν ἢ δὲν ἤκουσε καλῶς τὴν ἀρνησίν, εἶπεν αὐτῷ:

— Λοιπὸν δὲν ἤκούσατε τί σὰς εἶπα;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ μὲ διορίσητε.

— Τότε λοιπὸν διατὶ μὲ εὐχαριστεῖτε;

— Διότι ἔχω ἐργασίας πολλὰς. Ἀφοῦ δ' ἢ Ὑμ. Μεγαλειότης μοὶ ἠρηνήτε ἀμέσως τὸν διορισμὸν, δύναμαι νὰ σπεύσω τάχιστα εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ διακοπὴν ἔργον μου, ὅπερ θὰ κατεστρέφετο, ἐὰν διαβουκολοῦντες με διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων καὶ ἐλπίδων μ' ἐκρατεῖτε ἐνταῦθα ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἀσκόπως.

Ὁ βασιλεὺς ἐκτιμήσας τὰ τοιαῦτα εὐχαριστήρια, ἅπερ κατ' ἀρχὰς τῷ ἐράνησαν παράδοξα, τῷ ἀπήντησε:

— Τώρα λοιπὸν θὰ σὰς ἀναγκάσω νὰ μ' εὐχαριστήσητε *δίς*.

Καὶ διώρισεν αὐτὸν εἰς τὴν κενωθεῖσαν θέσιν.

Ὁ εὐγενὴς ἠὲ εὐχαρίστησε καὶ δεῦτερον ἐπὶ τῷ διορισμῷ καὶ ἀπῆλθε.

Ἀρετὴ ἀχρηστος. — Ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ἠρωτήθη ποτὲ τί χρησιμεύει ἐνάρετος ἀν-

θρώπος μὴ βοηθῶν τοὺς ἄλλους καὶ μὴ καθιστάμενος αὐτοῖς χρήσιμος.

— Ὁμοιάζει, εἶπεν, ἄνθρωπον ἔχοντα ὀξυτάτην τὴν ὄρασιν, ἀλλὰ μὴ βλέποντα ποσῶς, ἅτε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου παρεμβαλλομένης νεφέλης.

Ἐκδίκησις κυρίας. — Συγγραφεὺς τις νέας κωμωδίας ἔπεμψεν ἐσπέραν τινα τὴν κλεῖδα θεωρείου εἰς κυρίαν, ὅπως προσέλθῃ εἰς τὸ θέατρον, ἐνθα ἐπρόκειτο νὰ διδαχθῇ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἢ κωμωδία του. Τὴν κλεῖδα συνώδυσεν ὁ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἐξῆς σημειώσεως. « Κυρία μου! Ἀνάβετε ἐν κλειδίον θεωρείου τρίτης σειρᾶς, διότι ἄλλο δὲν ἠδυνήθην νὰ διαθέσω. Κάμνει τις ὅ,τι δύναται καὶ οὐχὶ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. »

Ἡ κυρία μετέβη εἰς τὸ θέατρον. Τὴν ἐπιούσαν ὁ συγγραφεὺς περιέμενε τὰ συγχαρητήρια τῆς κυρίας. Ἀλλ' αὐτὴ, δυσαρεστηθεῖσα διότι τῇ ἐδόθη θεωρεῖον τρίτης σειρᾶς, ἔγραψε πρὸς τὸν συγγραφέα τὸ ἐξῆς γραμματίον: « Εἶδον τὴν κωμωδίαν σας. Ἔχετε δίκαιον. Κάμνει τις ὅ,τι δύναται καὶ οὐχὶ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. »

Ἀπλοϊκότης μάρτυρος. — Δημοδιδάσκαλός τις ἐκλήθη ὡς μάρτυς ἐν τινι δικαστηρίῳ.

— Ἐλάβετε τὴν κλησίν;

— Μάλιστα.

— Τὸ ὄνομά σας;

Ὁ διδάσκαλος ἀκούσας κλησίν καὶ ὄνομα, καὶ καταληρθεὶς ὑπὸ δέους, διότι πρώτην φορὰν ἐνεργανίζετο ἐνώπιον δικαστηρίου, ἐνόμισεν ὅτι τῷ λέγουσι νὰ κλῆθῃ τὸ ὄνομά του. Καὶ λοιπὸν ἤρξατο:

— Ὀνομαστικὴ ὁ Δημήτριος Ἰωάννου, Γενικὴ τοῦ Δημητρίου Ἰωάννου, Δοτικὴ τῷ Δημητρίῳ Ἰωάννου, Αἰτιατικὴ τὸν Δημήτριον Ἰωάννου, Κλητικὴ ὦ Δημήτριε Ἰωάννου. Πληθυντικὸς ἢ Ὀνομαστικὴ...

— Στάσου, στάσου, τῷ εἶπεν ὁ Πρόεδρος.

Πληθυντικὸν δὲν ἔχει. Νομίζετε ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ ὅμοιοί σας;

Δύο μορομάχοι γενναῖοι. — Ἐσπέραν τι νὰ ἐλάλουν φίλοι τινες περὶ τινος ἄλλου αὐθάδους καὶ προπετοῦς, ὅτε εἶς τῶν λαλούντων εἶπε τοῖς λοιποῖς:

— Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ ἐλθῃτε εἰς διενέξεις μετ' αὐτοῦ, διότι εἶναι ἐπικίνδυνος.

— Δηλαδή;

— Μίαν φορὰν τὸν προσέβαλα καὶ ἐζήτησε παρ' ἐμοῦ πύροκατα ἱκανοποίησιν.

— Εἶχε δίκαιον τότε.

— Ναι, ἀλλ' ἐγὼ ἔπεμψα τοὺς μάρτυράς μου καὶ ἐκεῖνος ἐκρύπτετο ἐπὶ 15 ἡμέρας διὰ νὰ μὴ τὸν εὐρωσιν. Ἐνόμιζεν ὅτι μετέβαινον οἱ μάρτυρες ἵνα δεχθῶσιν ἐξ ὀνόματός μου τὴν μονομαχίαν.

— Καὶ διατὶ λοιπὸν μετέβαινον παρ' αὐτῷ οἱ μάρτυρες;

— Διὰ νὰ ζητήσωσιν ἀπ' ἐναντίας συγγνώμην ἐκ μέρους μου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὐρωσιν! ἐκεῖνος ἐκρύπτετο.

Ἐνὴ δικαστής. — Ἐν Ἀμερικῇ ποιεῖ γιγαντιαίως προόδους ἢ τῶν γυναικῶν χειραφέτησις. Ἐπὶ παραδείγματι, ἐν Γρόμιγκ ὑπάρχει κυρία, ὀνόματι Ἐστερ Μόρις, ἥτις τυγχάνει οὕσα εἰρηνοδίκης. Τὸ καθήκον αὐτῆς ἐπιτελεῖ ἀριστερὰ καὶ εἶναι ἀμείλικτος ὁπόταν πρόκειται νὰ δικάσῃ μεθύσους, οὐδ' πάντοτε καταδικάζει εἰς τὸν ἀνώτατον τῆς ποινῆς ὄρον. Ἰδίως φαίνεται αὐστηρὰ πρὸς τὰς γυναῖκας, αἷς πάντοτε καταδικάζει καὶ διὰ τὸ παραμικρότερον πταίσμα. Πάντες εἰσὶν εὐχαριστημένοι διὰ τὸν θῆλον τοῦτον δικαστήν. Ἀλλ' ὁ σύζυγος τῆς εἰρηνοδίκου εἶναι λίαν δυσχερῆστῆτος. Ἡ κυρία Ἐστερ θέλει καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς νὰ κρατῇ τὴν θέσιν τῆς ὡς δικαστῆς, ἀλλὰ δ' ὁ σύζυγός τῆς ἀνθίσταται εἰς τὴν γνώμην τῆς, ἐκείνη ἀμέσως τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὸν κλητεύσῃ εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΚΚΕΚΗ

Ἦτο φαιδρᾶ, μαγευτικῆ τοῦ ἔαρος πρωΐα,
 Ὁ ἥλιος τὰς κορυφὰς ἔχρυσος τῶν ὀρέων,
 Ἡ αὔρα ἐψιθύριζεν, ἡ φύσις ἐμειδία,
 Τὰς ἀκοὰς δὲ ἐπληττεν ἔγγυς ὁ βῦαξ βέων.
 Ἦν ἐρημία πανταχοῦ, ἀπέραντος γαλήνη,
 Καὶ μόν' ἡ γόησ' ἀηδῶν τὸν ἴτυν τῆς ἐθρήνει.

Ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς, τῆς ἐντελοῦς γαλήνης,
 Παρὰ τὸν μάγον βῦακα, τοὺς εὐθαλεῖς λειμῶνας,
 Παρὰ τὰ διαυγῆ νερά κελαρζούσης κρήνης,
 Ὑπὸ πλατάνου γεραροῦ τοὺς πλατυφύλλους κλῶνας,
 Ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς πνοῆς τῆς δροσσοβόλου αἴρας,
 Ἐπέπρωτο νὰ βυθισθῶ εἰς ἀληθῶνας μαύρας.

Ἐκεῖ δονοῦντας τοὺς παλμοὺς ἐντός μου πρωτησθάνθη
 Ἐκεῖ τὰς πόλας ἤνοιξα τοῦ στήθους κατὰ πρῶτον·
 Ἐκεῖ τὴν μάγον παρειὰν νεάνιδος ὠσφράνθη,
 Ἐκεῖ τὴν πλάνον ἤδονην ἐγεύθη τῶν ἐρώτων·
 Ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς ἠράσθη, ἠγαπήθη,
 Πλὴν ἤτο φροῦδον δνειρον τῆς τύχης ἠπατήθη!

Ἦ κόρη, κόρη τ' οὐρανοῦ καὶ κόρη τῆς ἀπάτης,
 Δι' ἣν καὶ μόνην πάλλουσι τὰ νεαρά μου στήθη,
 Ἦ! διατὶ τὰ σπλάγγνα μου ὡς ὕαινα σπαράττεις;
 Ἦ! διατὶ τὸ στήθος σου τ' ὠραῖον μὲ ἠρνήθης;
 Ἦ! διατὶ πυρετωδῶς, σκληρὰ, νὰ μ' ἀγαπήσης,
 Ἦ! ἀφού ἐσκέπτεσο πικρὰν χολὴν νὰ μὲ ποτίσης;

Ἦ! ἠπατήθης, ὦ πτωχὴ νεότης, ἠπατήθης!
 Καὶ τώρα μάτην δάκρυα μεταμελείας χύνεις·
 Πτωχὴ, ποίαν ἠγάπησας; Τὸ ὕδωρ τὸ τῆς Λήθης
 Ἐκρέει ἀνεξάντηλον ἐκ τῆς ψυχῆς ἐκείνης!
 Ἦ! ἂν χθὲς σ' ἠγάπα, σήμερον τὸ ἕμμα ἄλλου στρέφει,
 Πτωχὴ, οὐδὲν σοὶ ἔμεινε, παντοῦ πικρίας νύφη!

ΓΕΩΡΓ. ΠΡΟΣΥΔΙΟΣ.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ ΙΖ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Χώρα—Ἦρα—Ψώρα.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἡ αὐτοχειρία δειλίης σημεῖον ἐστὶ.

Τὴν λύσιν ἀμφοτέρων, αἰνίγματος δηλονότι καὶ γρίφου, ἐπεμψε πρῶτος ὁ κύριος Δημ. Α. Βενιζῆς ἐκ Καΐρου, εἶτα δ' οἱ κ. κ. Κ. Α. Κούτσικος ἐκ Καΐρου, καὶ Παν. Π. Ζηγκλῆς ἐνταῦθα.

Τὸν λύσιν μένου τοῦ αἰνίγματος οἱ κ. κ. Π. Ἀδαμόπουλος καὶ Χαρ. Αὐγερινὸς ἐνταῦθα, καὶ Σωκρ. Βολτέρας ἐκ Καΐρου.

Τὴν λύσιν δὲ μένου τοῦ γρίφου οἱ κύριοι Σπυρ. Μαραῦτος ἐκ Βίρκετ-ἐλ-Σάμπ καὶ Γεώργ. Γ. Πεντάκης ἐνταῦθα.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΗ'.

Δῶρον εἰμὴ ἐπίζηλον καὶ τιμαλφὸς τοῦ Πλάστου
 Καὶ δι' ἔμοῦ ὁ ποιητῆς στολιζέει τὰς στροφάς του·
 Ὅστις μὲ ἔχει προσφιλῆς τοῖς πᾶσι καθιστάται·
 Τὸν ἀπειζῶνον ἐκθαμβοὶ οἱ πλείστοι διαβάται.
 Ἄν θέλῃς ἤδη, λύτα μου, νὰ μ' ἀποκεφαλίσῃς,
 Πάντ' ἄλλον, πλὴν τοῦ μετὰ σοῦ καὶ σοῦ, θὰ ἐννοήσῃς.
 Τὸ μέσον μου δ' εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ θέσῃς ἂν ἠξεύρῃς,
 Ἀνόητον καὶ φλύαρον συνάμα θὰ μὲ εὑρῃς.
 Τὴν κεφαλὴν μου τέλος δὲ ἂν βίψῃς ὑπὲρ ἄλλης,
 Εἰς κλύδωνα καὶ ταραχὴν εὐθὺς μὲ μεταβάλλεις.

Γ. Π.

ΓΡΙΦΟΣ ΙΔ'.

Μο Χ Χ R X Χ Κλαίω
 X X R X Χ ἐκλαυσα
 X X R X Χ κλαύσω

